

Niềm Vui Chợt Đến!

Tối thứ 6, 31 October 2008.

Cellphone của tôi có 1 cuộc gọi nhỡ (misscall) gọi từ 1 khách sạn nào đó, cứ nghĩ mình đâu có quen ai ở KS đâu, nhưng vẫn có ý trông chờ một cuộc gọi lần 2...mà chẳng thấy.

Sáng thu 7, 1 Nov 2008.

Đi làm từ 8g -12g, rồi đi học Pháp văn từ 1g - 4g, khoảng 2g nhận được phone của PO bảo đã đến Montreal, muốn gặp mặt tôi và rủ tôi đi thăm thầy Nhã ở Sherbrooke. Thật là bất ngờ, ngay lúc ấy trong đầu tôi chẳng nghĩ được gì, tôi chỉ có một cảm giác thật nôn nao khi niềm vui chợt đến: sắp được gặp lại người bạn cũ và người thầy dạy học năm xưa, (lúc ấy Trang chưa biết có ĐắcHùng làm "tài xế" cho PO, sorry ĐắcHùng nhé), việc học đối với tôi chẳng còn ý nghĩa gì, điều quan trọng là gặp được PO và thầy Nhã.

2g30 giờ nghỉ giải lao 15 phút, tôi xin cô giáo về sớm với lý do gặp bạn cũ, đã gần 30 năm mới gặp lại, cô thông cảm đồng ý ngay. PO dặn khi nào đến nơi tôi học, PO sẽ phone để tôi ra khỏi lớp, nhưng tôi biết, có ngồi lại trong lớp lúc ấy tôi cũng chẳng còn tâm trí để học....

Gặp lại PO, nhìn dáng đi, nụ cười của bạn vẫn không khác gì ngày xưa (theo ký ức của tôi).

Lần đầu tiên gặp ĐắcHùng, mà sao tôi có một cảm giác thân quen !!!!!!!!

Trên suốt đoạn đường đi, hai bạn cứ sợ tôi mệt, nên thỉnh thoảng lại hỏi : " Khánh Trang ok không?"

- Ok, Trang không sao đâu.

Thật ra trong lúc chờ PO và ĐắcHùng đến đón, tôi đã phải uống 1 viên thuốc nhức đầu (trời lạnh, tôi lại bị viêm xoang, nên hay nhức đầu và buốt hai cánh mũi, thuốc nhức đầu lúc nào cũng có sẵn trong balo để khi nào chịu không nổi nữa, có sẵn mà uống). Nói chuyện với PO và ĐắcHùng về những quán café, những quán ăn mà mình thường hay đến... trong những ngày còn ở VN, những kỷ niệm xưa, những hình ảnh bạn bè như hiện về thật rõ nét trong trí nhớ của tôi. Lúc ấy, niềm vui gặp lại bạn cũ đã xua đi cái mệt mỏi của một ngày cuối tuần phải vừa đi làm vừa đi học.

Đến nhà thầy Nhã, được sự đón tiếp nồng ấm của thầy cô, tôi như có cảm giác mình là người đi xa vừa trở về.....khi biết tôi qua Canada chỉ chưa đầy 2 năm, thầy cô đã nói :

- Khi nào Khánh Trang thấy buồn thì cứ đến nhà thầy cô chơi, đừng ngại gì cả, cứ phone trước cho thầy, thầy sẽ ra đón.

Tôi chỉ biết "ạ" mà không nói nên lời, nhưng thật sự ấm lòng bởi tình thầy trò.

10g đêm, lên đường trở lại Montreal, có thầy Nhã theo cùng, ghé thăm cô Chiêu Uyên, đến nhà cô lúc gần 12g, đây là lần đầu tiên kể từ ngày sang Canada, tôi "được đi chơi về khuya ". Đã gần 2g sáng, cuộc nói chuyện giữa "đồng nghiệp" và "thầy trò" vẫn thật rôm rả và vui vẻ, mọi người hình như không ai có cảm giác mệt mỏi và buồn ngủ. Cuộc họp nào rồi cũng tan, trước khi chia tay ra về, cô C.Uyên nói với tôi :

- Lúc nào buồn thì qua nhà cô chơi, nhớ phone trước cho cô xem cô có ở nhà không?

Lại một lần nữa, tôi chỉ biết "ạ", ghen ngào không nói nên lời.

Trên đường đưa tôi về nhà, PO và Đắc Hùng đều hỏi : "Khánh Trang có vui không?"

Tôi đã trả lời : "Có, rất vui".

Chỉ một câu trả lời đơn giản, nhưng hai bạn có biết niềm vui, niềm hạnh phúc mà hai bạn đã đem đến cho tôi....bất ngờ và to lớn như thế nào không? Khi chung quanh tôi không một người thân, không bạn bè. Không giấy mực nào có thể diễn tả được niềm vui của tôi lúc ấy.

PO và Đắc Hùng cũng nói với tôi :

- Có thầy cô ở đây, Khánh Trang cứ giữ liên lạc với thầy cô, thỉnh thoảng đến thăm thầy cô cho vui.

Tôi đã cảm nhận được tình cảm thầy trò, tình bè bạn một cách thật sâu sắc.

Đến nhà, chia tay với PO và Đắc Hùng, sáng mai hai bạn sẽ đi Toronto, tôi đã nuôi tiếc một ngày vui đã qua rất mau. Đồng hồ đã chỉ 2g30 sáng CN, tôi nằm trần trờ không ngủ được, cứ nghĩ mãi về cuộc gặp gỡ với thầy cô và bạn bè hôm nay, đúng là ngày vui thường rất ngắn, và rồi tôi cũng đã thiếp đi...trong niềm vui đó.

8g sáng Chủ Nhật, 2 Nov 2008.

Thức dậy, theo thói quen, tôi bật TV để xem thời tiết trong ngày, bên ngoài nhiệt độ là - 4 độ. Do dự một

tí, tôi gọi phone đến Khách Sạn cho PO, lo sợ bạn không đem theo đủ áo ấm (bởi thời tiết Canada thay đổi từng ngày). PO sẽ không chịu được cái lạnh sáng hôm nay vì đã quen với nắng ấm TX. PO đã hỏi tôi có bận việc gì không? rú tôi đi ăn sáng với PO và Đắc Hùng trước khi cả hai lên đường đi Toronto. Tôi đã trả lời không do dự "không bận việc gì cả". PO gác máy, tôi liền điện thoại cho một người bạn, xin khẩn lại cái hẹn sáng nay (cùng đi chơi Badminton).

Trời buổi sáng rất lạnh ở cái xứ hiếm hơi ánh nắng mặt trời này, vậy mà khi có nắng, trời càng trong thì nhiệt độ càng xuống thấp, khí hậu càng lạnh, Chúng tôi ra đến Phố Tàu Montreal, không dễ kiếm chỗ đậu xe, Đắc Hùng đã phải cho xe chạy vòng vòng mới kiếm được một chỗ đậu cách tiệm ăn chừng 5 phút đi bộ, đến nơi tiệm ăn đã đầy người, một số đông còn đứng chờ vì chưa có chỗ. Đắc Hùng muốn đi sang tiệm khác vì không thích chờ đợi, tôi nhìn thấy PO mũi đã ửng đỏ, hai hàm răng đánh lập cập, biết là bạn đã lạnh cóng mất rồi, nếu đi sang tiệm khác, lại phải đi ra ngoài, PO sẽ không chịu nổi cái lạnh bên ngoài thêm một lần nữa. Sợ bạn sẽ bị cảm lạnh nên tôi đã nói Đắc Hùng đến hỏi reception xem có chỗ không? vì chúng tôi chỉ có 3 người, nên rất may mắn là có chỗ ngay mà không phải chờ đợi.

Ăn xong, nhìn sắc mặt của PO đã hồng hào trở lại, tôi cảm thấy yên tâm hơn. Ra khỏi tiệm ăn, sau khi mua một ít bánh đem đi đường và trà sữa. Đứng giữa Phố Tàu Montreal, chúng tôi đã thay phiên chụp cho nhau những tấm hình kỷ niệm. Chia tay hai bạn, lòng tôi bồi hồi xúc động, dù không muốn nhưng sao nước mắt cứ "nhẹ nhàng tuôn ra" (4 từ này mượn của PO trong bài "Một chuyến phiêu lưu Canada"), tôi đã phải vội vàng quay mặt bỏ đi, vì biết nếu đứng lại tôi sẽ khóc thật sự, tôi sẽ không ngăn được cảm xúc của mình).

Ngày còn đi học, tôi là một đứa học trò dốt văn, thầy cô thường hay chê tôi ý nghĩ nghèo nàn, (Đắc Hùng nói với tôi là đừng tranh chức với Đắc Hùng), nói chuyện với bạn bè, tôi có thể ngồi nói hàng giờ. Nhưng sao khi viết thành lời, với tôi rất khó, viết chẳng thành câu. Hôm nay, tôi chỉ muốn viết lại những suy nghĩ, những cảm xúc của mình để các thầy cô và các bạn cùng chia sẻ.

Thời tiết Canada rất lạnh, nếu không muốn nó là "khắc nghiệt" (mùa Đông có những ngày nhiệt độ xuống đến -20 độ). Sắp đến là mùa Đông thứ hai của tôi ở xứ người, nhưng mùa Đông năm nay tôi đã được "sưởi ấm" bằng tình người, tình thầy trò, tình bè bạn chân chính.....

Viết xong 11g50 đêm Chủ Nhật, 9 Nov 2008.